

A sál

Az Erika felém nyújtotta a kabátomat belebújtam, érzékeny búcsút vettünk a kocsmától beszálltunk az autókba és elindultunk, újra át a Párkány-Esztergom között épült új hídon, hogy újabb állomásunkon, Visegrádon álljunk csak meg.

Fogalmam sincs, hogy mitől, miért, hogyan jutott eszembe, hogy nincs meg a sálam. Ültömben körülforogtam az ülésen és szomorúan állapítottam meg azt, amit már tudtam, hogy a párkányi restiben, a fogason maradt a sálam. Erika nem tudhatta én meg nem gondoltam rá, elfelejtettem, nem tudom, de biztosan ott maradt a fogason. Valamit nyökögtem a kocsiban ülőknek, hogy ott maradt a sálam, de senki nem reagált rá, valami morgás féle jutott el hozzám a hátsó ülésig, hogy „nem tudom az utat, az előttem járó autót követem” valami ilyesmi.

Visegrádon már fáztam, hiába nincs meg az én jó meleg kis sálam, Vele tekertem be mindig a nyakamat a fülemig, mert sehol máshol nem szoktam fázni csak a nyakam és a fülem között.

Finom volt puha, simogató és meleg. A férjemtől kaptam. Hollandiában volt kiküldetésen, napi díj alig, de azért hozott mindenkinek ajándékot és én ezt a sálát kaptam. Nyár volt 40 fok árnyékban, jót mulattam a „praktikus” ajándékon. Hát erre egy darabig nem lesz szükségem, gondoltam és jól elrejtettem a szekrény fiókom mélyére. Az Uram meg is jegyezte, hogy: Nem vagy valami lelkes! Igen morogtam (de csak magamban), hogy lehet ilyen marhaságot hozni a legnagyobb kánikulában külföldről, egy nagy darab fekete sálát, hát ez most tényleg nagyon kell! (De csak magamban!)

Azután elérkezett az ideje a sálnak, és megszerettem. Kiderült, hogy hosszabb, mint egy szokásos sál. Kétszer is át lehet tekerni a nyakamon, el lehet benne bújni, leperreg róla a víz, felér a fülemig (sapkát nem hordok soha) és meleg, és puha, és szeret engem ez a sál, és boldogan hordtam nap, mint nap.

És most ottmaradt a fogason!

Kaptam egy másik fekete sálát, nem szeretem, rövid, sprőd, durva, undok, nem szeretem, de nem volt más, hát hordtam.

Azután eszembe jutott, hogy szerencsét próbálok!

Kerestem, kutattam, találtam és írtam! Írtam egy levelet Párkányba, a Restibe, a Főnöknek! Az irányítószám megtalálása volt a legmókásabb, ugyanis egy kislány szakdolgozatában leltem először a 943 02 számra, de nem akartam elhinni, hogy ez a szám jó, mert túl sok jegyűnek tartottam, minek egy ilyen kis ország számára, mint Szlovákia ennyi számhely? Azután kiderült, hogy jó számot leltem és elküldtem a levelet, ha megtalálták és valóban ott volt és stb. stb.

Ma reggel a postás ébresztett és hozott egy hatalmas borítékot, tele bélyeggel. A postás az én nevemet kérte átvevőként az Uramtól, mert csak: Személyesen az asszonynak adható át! – mondta, úgy lett feladva. Hát Te meg kivel levelezel? – hozta a Férjem az ágyba a fehér tasakot.

Én meg átöleltem a zacskót, megérkezett a sálam! A vastag papíron keresztül is éreztem, hogy milyen puha, és meleg, és kedves, és szeret engem ez a sál, és, hogy mennyire örült, hogy hazatalált! Én is!

Köszönöm a Párkányban a Resti Tulajdonosának!

2009. március 6.

